

faar, og det har ogsaa Betydning for dette Forslag her; thi hvis man beskærer det Forslag, vi behandlede i Gaar, og som angaar Prisregulering for alle, maa den fattigste Del af Befolkningen blive henvist til det, de allernødigt vil, nemlig til at søge Hjælp af Kommunerne for at kunne komme igennem, og det vil gælde endogsaa for Folk, som mange synes har ret store Indtægter, men som paa Grund af Forholdene i det hele, stor Børneflokk og lignende, ikke kan klare sig. Og det er da i Virkeligheden saaledes, at trods de Penge, der vil blive anvendt, hvis det Lovforslag vedtages, som vi behandlede i Gaar, vil Priserne stige, og de er jo steget ganske betydeligt, baade for Rugbrød, Flæsk, Mælk, Sukker og Margarine, naar man ser hen til de Priser, der var paa disse Varer paa samme Tid i Fjor. Og det mener jeg, man i høj Grad maa tage med i Betragtning, naar man tager Stilling til det foreliggende Forslag.

Jeg forstaar ikke, at det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup), som i Gaar saa stærkt talte de smaa Jordbrugeres Sag, kunde stille sig i Opposition til de almindelige prisregulerende Foranstaltninger, som omhandles i det Forslag, vi behandlede i Gaar; thi det er sikkert, at hvis disse prisregulerende Foranstaltninger gennemføres, vil det i allerhøjeste Grad komme de smaa Jordbrugere til gode, og jeg er tilbøjelig til at tro, at det er den eneste Maade, hvorpaa de smaa Jordbrugere ønsker Hjælp. Det har netop vist sig, at ingen Steder fra har det lydt saa stærkt som netop fra de smaa Jordbrugere, at man langt vilde foretrække disse almindelige prisregulerende Foranstaltninger, og at man fra den Side ikke vilde indpaa at faa Folket delt i to Parter, een Part, som kan faa Dyrtidshjælp gennem Kommunerne, og en anden Part, som ikke skal have Adgang til denne Dyrtidshjælp. Jeg tror vel, at man mener det godt for de smaa Jordbrugere og for Husmandsklassen, naar man vil bringe dem ind under disse Dyrtidsforanstaltninger for ubemidlede, og jeg skal indrømme, at det i mangfoldige Tilfælde er dem, der er mest trængende til Hjælp. Naar man staar overfor et saadant Husmandshjem med en stor Børneflokk, er det klart, at der ingen Tvivl kan være om, at der i mange Tilfælde trænges til en Haandsrækning fra det offentliges Side for at hjælpe disse Familier gennem Dyrtiden. Men naar der er Tale om prisregulerende Foranstaltninger med Understøttelse fra Staten og Kommunerne,

tror jeg ikke, det lader sig gøre paa nogen anden eller i hvert Fald nogen bedre Maade end netop ved, at man nedsætter Priserne paa visse Livsfornödenheder; thi det er Foranstaltninger, som ogsaa i højeste Grad vil komme Husmændene til gode.

I denne Forbindelse vil jeg gerne pege paa, at der er et andet Omraade, hvor det er af allerstørste Vigtighed, at man bliver klar over, hvad man vil gøre for at imødegaa Dyrtiden; og det er med Hensyn til Arbejdsløsheden. Der er vel desværre ikke Tvivl om, at vi ogsaa i den kommende Vinter vil faa en Del Arbejdsløshed; men saa maa man stille sig klart, naar Arbejdsløshedsloven skal revideres — det skal jo ske inden 1. Januar —, at de Understøttelser, som ydes de arbejdsløse, blev fastsat paa en anden Tid end den, vi nu er inde i, at Dyrtiden er blevet værre siden, og at det derfor ved denne Lovs Revision vil være nødvendigt at tage Hensyn dertil, saaledes at der maa ydes en tilsvarende Forhøjelse af Understøttelserne. Jeg har nok hørt, at man fra anden Side har ment, at Bestræbelserne skulde gaa i anden Retning. Det gaar i hvert Fald ikke an, hvis man ikke giver Kommunerne Adgang til at anvende større Pengemidler eller gennemføre mere omfattende prisregulerende Foranstaltninger end dem, der tilsigtes i dette Lovforslag og det Lovforslag, vi nylig har behandlet.

Endelig er der et Forhold, som ikke er det mindst vigtige, naar der er Tale om Arbejdsløshed, og det er at faa Arbejder sat i Gang. Det forekommer mig, at vi alle maa kunne enes om, at det er langt, langt bedre i Stedet for at udbetale Understøttelser at faa Arbejder sat i Gang, hvorved største Delen af disse Understøttelser overflødiggøres, men dette tror jeg ikke kan ske, uden at Staten og Kommunerne, som det ogsaa er Meningen med dette Lovforslag paa Understøttelsesvæsenets Omraade, arbejder i Fællesskab. En lignende Samvirken mener jeg er nødvendig, naar der er Tale om at sætte nye Arbejder i Gang for derigennem at modvirke Arbejdsløsheden og faa nødvendige Arbejder udført. Kommunernes gode Villie til at iværksætte Arbejde kan der ikke være Tvivl om. Hvor der har været Tale om at støtte med Statsmidler, har det vist sig, at navnlig Købstadkommunerne og Københavns Kommune i langt større Udstrækning, end forudsat, har vist Villighed til at faa Arbejder sat i Gang. Ogsaa af anden Grund er dette i høj Grad nødvendigt, thi til